

[Bækgaard.]

vor tilslutning, da det åbner mulighed for, at præster fra andre trossamfund kan deltage i instituttets kursus. Ikke mindst inden for teologien kan der være grund til at skabe mulighed for at udveksle og diskutere synspunkter og ideer, som måske kan virke inspirerende og fornyende for de forskellige kursusdeltagere.

De uafhængige kan altså stemme for lovforslaget ved tredje behandling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1, § 1, således ændret, ændringsforslag nr. 2, § 2, således ændret, og § 3

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om valg til folketinget [af Aksel Larsen m. fl.].

(Lovforslaget (nr. 75) findes i tillæg A. sp. 775, fremsættelsen i tidenden sp. 2197).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Indenrigsministeren (Lars P. Jensen):

Det lovforslag, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen m. fl. har fremsat, indeholder to ting.

Spørgsmålet om betingelserne for, at et parti kan deltage i tillægsmandaternes fordeling, har jo været drøftet mange gange i det høje ting i en årrække. Efter valgloven af 1948 krævedes der kun, at et parti havde opnået enten et kredsmandat eller i et af de tre landområder havde opnået stemmegenomsnittet pr. mandat for hele landet, for at det kunne få andel i tillægsmandaterne.

Imidlertid stillede valglovskommissionen af 1952 det forslag, som samtidig med grundloven også blev gennemført i valgloven af 1953, at et parti kun kunne deltage i fordelingen af tillægsmandaterne, hvis partiet enten havde opnået et kredsmandat eller fået i alt 60.000 stemmer eller inden for hvert enkelt af de tre områder havde opnået det gennemsnitlige stemmetal, der i hvert område var afgivet pr. kredsmandat. Baggrunden for denne regel var det synspunkt, at man kun fandt det rimeligt at åbne for en partidannelse, såfremt partiet enten havde en betydelig lokal tilslutning, som jo kunne give sig udtryk i et kredsmandat, eller det, uden at kunne få et kredsmandat, dog havde en virkelig betydelig tilslutning over hele landet.

Også i årene efter 1953 har spørgsmålet navnlig om den lokale spærregulering været drøftet gentagne gange i det høje ting. Resultatet af drøftelsen blev, at man i 1961-loven lempede noget på spærreglerne, idet man nedsatte kravet til 2 pct. af de afgivne stemmer, hvilket, hvis vi går ud fra stemmedeltagelsen i 1960-valget, betyder 48.640 stemmer, ligesom man gav andel i tillægsmandaterne, hvis et parti inden for to af områderne havde opnået det gennemsnitlige stemmetal pr. kredsmandat i disse områder.

Det forslag, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen nu har fremsat, betyder en afskaffelse af de særlige spærregler og en tilbagevenden til den gamle regel, vi havde i valgloven af 1948, hvorefter et parti kan få tillægsmandater, hvis det enten har fået et kredsmandat eller inden for et af landets tre områder har fået det gennemsnitlige stemmetal pr. mandat for hele landet, hvilket, idet jeg stadig bruger 1960-valgets tal som udgangspunkt, betyder 13.890 stemmer.

Efter min opfattelse er den grundtanke, der ligger bag både 1953-loven og 1961-loven, rigtig. Jeg mener, at det bør være en forudsætning for en partidannelse, at partiet enten har en så betydelig lokal tilslutning, at det kan opnå et kredsmandat, eller at det i hvert fald over hele landet har en ret bred tilslutning.

Det er helt klart, at man altid vil kunne diskutere, hvor grænserne for en sådan spærregel skal ligge, og det har man da også i høj grad gjort. Men jeg mener, det vil